

Publicerad 2013-08-14 16:05 av Uppvaknad

Trodde att du skulle vara mitt svar. Istället raserade du allt och jag har ingenting kvar. Varför kan man inte bara vara nöjd med det man har? Speciellt när det egentligen är så himla bra..

Till en romans som försatt mig i trans

Det kanske kommer stå mig dyrt

Men vill kunna bredda vingarna i skyn

Och inte behöva att hålla fingrarna i styr

När farorna tar fyr så svingar jag i syn

Kommer som ett åskväder så dem skingrar sig i byn

Och dödar alla ormarna som slingrar sig i dyn

De som döljer att du egentligen är fri

Så kan det äntligen bli vi

Inget mera fångenskap, låt den stämningen förbli

Så inget frieri, om nu inte vändningen tar vid

Och ändrar vad jag blir

Du kanske har förmågan, att handskas med den lågan

Som du ändå lyckats tända i mitt liv

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Uppvaknad med Poeter.se id #40553 innehar upphovsrätten